

Nu vreau să comentez acest proces-verbal, lăsând pe cititor să tragă concluziile cuvenite.

Dar dacă toate acuzațiile publice care i-au fost aduse nu au putut fi contestate în fața opiniei publice, sau în Adunarea generală, Alexandru Lăzărescu nu se rușinează să facă mărturii mincinoase în fața instanței de judecată, sau prin diverse memorii să dea o coloratură politică tulburărilor din interiorul Asociației, după cum proceda și Constantin Ticu Dumitrescu la București.

Pentru ca cititorii să-și poată face o impresie cât mai obiectivă despre acest om, reproduc răspunsul la o întâmpinare depusă de Iacob Pintilie, la dosarul civil nr. 390/1999.

DOSAR CIVIL NR. 390/1999
JUDECĂTORIA PIATRA NEAMȚ
TERMEN: 26.02.1999

DOMNULE PREȘEDINTE

Asociația Foștilor Deținuți Politici din România-Filiala Jud. Neamț, reprezentată prin președinte Lăzărescu Alexandru, cu sediul în Piatra Neamț, str. George Coșbuc nr. 7 – ap. 2, se formulează următorul răspuns la „Întâmpinarea” pârâtului Iacob Pintilie, din Piatra Neamț, B-dul Decebal nr. 86, ap. 47, depusă la dosar în ședința din 02.02.1999, la Judecătoria Piatra Neamț.

1. În mod voit, pârâtul Iacob Pintilie ocolește adevărul amestecând o serie de Adunări Generale, din care să rezulte că el a rămas președinte. Dar ca să rămână președinte nu-i suficient numai în alegerile locale, ci aceste alegeri și rezultatul lor – conform Statutului AFDPR-ului și Legii nr. 21 din 06.02.1924 trebuie validate de Consiliul Național al Asociației, for tutelar. Această validare nu i-a dat-o nimeni, nici AFDPR-ul, nici ARFDPLA (Asociația din România a Foștilor Deținuți Politici Luptători Anticomuniști) cu care are strânse legături și la constituirea căreia a participat în Octombrie 1977

la București, deși neagă că ar fi aderat la ea.

2. Filmul desfășurării cronologice a acestor Adunări Generale este relevat clar prin adresele trimise de Comitetul de Conducere al AFDPR București, filialei Piatra Neamț, cu nr. 480 din 18 aug. 1997 (anexa 1) precum și aceea cu nr. 590 din 20 ian. 1998 (Anexa 2) ambele anexate la dosar. În aceste adrese se arată clar că alegerile din 7 iulie 1997 de la Piatra Neamț, sunt invalidate prin încălcarea flagrantă a Statutului AFDPR și a Legii nr. 21 sin 6. 02.1924. Cum s-a desfășurat această adunare s-a arătat în adresa alăturată (Anexa 3). Din cei 35 de votanți rămași în sală, cca. 21 l-au votat pe Iacob Pintilie ca președinte. Cine sunt cei ce i-au dat votul? Sunt cei care au făcut detenție pentru apartenența la mișcarea de extremă dreaptă (Frații de Cruce).

Este demn de remarcat că la Adunarea Consiliului Național Director al AFDPR nr. 28 aug. la Tg. Jiu, s-a prezentat în locul meu ca președinte al Filialei Neamț, pârâțul Iacob Pintilie, crezând că forțând „nota” va fi recunoscut ca președinte, dar a fost dat afară, rămânând valabilă hotărârea votată: ca președinte ing. Lăzărescu Alexandru și comitetul interimar nominalizat (Anexa 2), care timp de 6 luni să organizeze noi alegeri.

În luna octombrie 1997 s-a organizat un congres de foști deținuți politici la București, la care a luat parte Iacob Pintilie cu încă 7-8 „ortaci”, formându-se astfel dizidența din AFDPR și înscrisă în registrul persoanelor juridice cu sigla ARFDPLA (Asociația Română a Foștilor Deținuți Politici Luptători Anti-comuniști). Ca să provoace confuzii între membrii înscrși în AFDPR, pârâțul Iacob Pintilie susține că n-a aderat la dizidență și se consideră, cu toți „camarazii” lui, că aparțin la AFDPR. Este o pretenție absurdă (!) că vrea prin aceasta să legitimizeze însușirea (furtul) arhivei, cu evidențele contabile etc. (conform listei anexate la dosar). Dar ce fel de membru al AFDPR-ului se pretinde că este când el nu recunoaște conducerea, statutul și congresul acestei asociații, contravenind Legii 21 din 6 febr. 1924, se autoexclude. A se vedea Statutul, Art. 5 și 6.

– Judecătoria Sect. 1 București prin încheierea din 13.07.1998 din dosarul nr. 7 (PJ) 90 – validează Congresul AFDPR din 23-24 oct. 1997 și Statutul și admite înscrierea lor în Registrul Persoanelor Juridice (Anexa 4).

– După 6 luni de interimat, 4 iulie 1998 (adresa 590/20.01.1998 – Anexa 2) s-au organizat noi alegeri la Filiala Neamț, alegându-se un comitet nou și președinte pe ing. Lăzărescu Alexandru și vicepreședinte ing. Bontea Mihai.

Aceste alegeri au fost validate de Comitetul de Conducere a AFDPR București, prin adresa nr. 15 din 10 aug. 1998 (Anexată la dosar).

Validarea aceasta este absolut valabilă, întrucât AFDPR-ul are câștig de cauză, în toate litigiile provocate de dizidenți, la Trib. Mun. București.

Numai cei de rea credință sau semidocti nu vor sau nu pot înțelege că decizia Curtii de Apel suspendă judecarea cauzei, iar Statutul asociației votat la Congres, indiferent dacă a fost sau nu înregistrat, își păstrează valabilitatea în conformitate cu art. 94 din Legea persoanelor juridice nr. 21 din 6 feb. 1924.

Modificările neînregistrate nu sunt opozabile terților; ele își păstrează valabilitatea față de toți membrii asociației. Filialele sunt subordonate Asociației, care este persoană juridică și orice mișcare organizatorică trebuie avizată – validată – de asociația tutelară. Statutul este un document ce reprezintă democratic un act de voință a majorității membrilor asociației.

Este de mirare cum încearcă pârâțul să se creadă conducător de filială; dar care filială? El și cercul lui restrâns n-a fost validat de nici-o asociație: nici de AFDPR, nici de dizidenții de la București.

Dacă pârâțul n-a aderat la formațiunea dizidenților de extremă dreaptă de la București, atunci de la cine a procurat atâtea hotărâri a Tribunalului București sau Judecătoria Sect. I București care le-a depus la dosar?

Cui a predat bilanțul financiar-contabil pe semestrul I 1998 ? Sau cui a vărsat cota de 12 % ?

Toți dizidenții – fie de la București, fie de la Piatra Neamț, plâng după sediu, fiindcă acest sediu l-au transformat în oficiu de propagandă legionară și activitate de cuib, cu manifeste, ziare, cărți etc.

Din toată nararea „Întâmpinării” pârâtului Iacob Pintilie (și colaboratorii lui) se relevă izul de extremă dreaptă: răzbu-narea, xenofobia, delatiunea și dorința de a conduce, trecând peste cadavre, neavând noțiunea de „fair play”. Toate acuzele pârâtului „dovedite” cu xerocopii de la nr. 1 la 6 n-au nici o bază legală, așa cum s-a arătat până aici, iar arhiva acaparată prin „abuz de încredere”, lipsit de „fair play” și afirmația fă-cută, chiar în instanță că nu o restituie, dovedește ticăloșia te-rroristului la care primează „dreptul forței” și ignoră cu bună știință „forța dreptului” dintr-un stat de drept.

Față de cele arătate considerăm ca AFDPR filiala Piatra Neamț este o organizație legal constituită cu respectarea pre-vederilor statutare și a Legii nr 21/6.02.1924, fiind recunoscută de AFDPR – Consiliul Național Director așa cum rezultă cu prisosință din actele depuse la dosar.

În ceea ce privește acuzațiile aduse conducerii AFDPR jud. Neamț de către pârât, acestea sunt în primul rând nedo-vedite și neîntemeiate, de altfel acestea nici nu constituie obiectul dosarului civil care se judecă de această instanță.

Acuzele aduse de pârât au făcut obiectul de 4-5 ani de cercetare și rezolvate, găsite neîntemeiate chiar de Parchet. Menționez că fiind și veteran de război, Maior (rez), decorat cu „Coroana României” cu spade, am dreptul la un loc de veci – gratuit conform cu Legea nr. 44/1994 – în afara incintei ero-ilor, morți în război, din cimitirul „Eternitatea”.

Pentru abateri de la Statul – Art. 5 și aplicând mențiunile art. – încetarea calității de membru AFDPR – Comitetul de conducere al Filialei AFDPR-Neamț a votat în unanimitate propunerea către Consiliul Național Director suspendarea din asociație a 4 membri, printre care este și pârâtul Iacob Pintilie pseudopreședintele (autopreședinte) al „unei filiale AFDPR” (!)

care (?), la cea oficială recunoscută de Centrul de la București, nu are loc. (Anexez xerocopia procesului verbal al comitetului Neamț). Anexez un exemplar pentru comunicare.

Pentru aceste considerente vă rugăm să admiteți acțiunea așa cum a fost formulată și să dispuneți restituirea arhivei și altor bunuri ce aparțin filialei AFDPR-Neamț așa cum rezultă din tabelul anexat la dosar. Documentele unei arhive nu pot fi ținute de persoane iresponsabile și paranoice !

Semnează, Președinte ing. *Alexandru LĂZĂRESCU*

Chiar dacă am lua în considerare acele statute nerecunoscute de justiție prin care Constantin Ticu Dumitrescu își arogă unele drepturi dictatoriale, am constata că cei ce ne-au exclus din AFDPR, ar trebui excluși ei în primul rând, deoarece statutul prevede :

Art. 6 – Calitatea de membru AFDPR încetează :

Pct. d. Datele declarate la înscriere sunt false sau că, anterior arestării, în timpul detenției sau după eliberare a fost informator al Securității ...

Pct. f. Aduce prejudicii morale sau materiale AFDPR.

Or, la pct. d. se încadrează perfect Bontea Mihai, care executând o pedeapsă de drept comun, în cererea de înscriere în AFDPR-Neamț a mințit, afirmând că a fost deținut politic, după cum și Boancă Gheorghe, care recunoaște că a colaborat cu Securitatea, dar nu a făcut nici un rău.

Dar, pct. f., în care se vorbește de prejudicii morale aduse Asociației, Alexandru Lăzărescu l-a încălcat de câte ori a avut interesul, astfel :

– Acordarea calității de fost deținut politic soției sale, Maria Lăzărescu, afirmând că a făcut 8 luni de închisoare, în timp de Maria Lăzărescu nu a fost arestată nici o zi.

– Înscrierea în mod fraudulos a unei camionete pe numele AFDPR-Neamț, care era folosită la aprovizionarea cu băuturi alcoolice a unei cârciumi, abuz făcut împreună cu Gheorghe Boancă.

Or, astfel de abuzuri au fost numeroase, care au avut rolul de a compromite AFDPR-ul. Asemenea cazuri mai sunt în Comitetul din jurul lui Alexandru Lăzărescu, dar pentru care nu avem probe scrise, doar numai afirmații verbale. Spre exemplu:

Din afirmațiile unor ofițeri de Securitate, unul din Comitet care a susținut excluderea celor 4 din AFDPR, când preda nota informativă la Securitate, îi plăcea să spună: „*încă o palmă dată imperialismului american*”, ajungând un fel de bufon al Securității.

Despre respectul și atenția ce îi este acordată lui Alexandru Lăzărescu, este suficient să subliniez că acreditarea ce i-a fost acordată de către AFDPR-București pentru a reprezenta AFDPR-ul în Convenția Democratică nu a fost luată în seamă, AFDP-Neamț fiind reprezentată de delegații împuterniciți de conducerea legală aleasă de Adunarea Generală din 5 iulie 1997. Or, Tribunalul București secț. III Civilă prin decizia nr. 3242/18.11.1999 a respins apelul făcut de Constantin Ticu Dumitrescu prin care se cerea recunoașterea congresului organizat de el. Deci toate hotărârile și numirile făcute de el sunt lovite de nulitate, inclusiv cele menționate de Alexandru Lăzărescu.

Deoarece Convenția Democratică Neamț nu a luat în seamă nici în anul 2000 recomandarea dată de Constantin Ticu Dumitrescu ca AFDP-Neamț să fie reprezentată de Alexandru Lăzărescu și Mihai Bontea, aceștia au părăsit PNT-cd., Alexandru Lăzărescu a plecat la ANCD, formațiune abia înființată, unde prezentându-se ca președinte al AFDP-Neamț a fost ales în conducerea partidului, înscriindu-se pe lista celor ce vor să candideze la alegerile locale pe funcția de consilier. Dar după ce s-a aflat cine este și ce urmărește Alexandru Lăzărescu, a fost șters de pe lista respectivă pierzând o nouă șansă de afirmare. Cât privește pe Mihai Bontea, acesta nu se știe prin ce căi sau profitând de naivitatea și lipsa de experiență a celor de la Alianța Civică Piatra Neamț, a fost ales vicepreședinte al acestei asociații. Dar pentru mine cel puțin două

întrebări necesită explicații :

1. Cum de s-a despărțit Alexandru Lăzărescu de Mihai Bontea, primul mergând la ANCD și celălalt la Alianța Civică, două grupări care dau mare importanță cinstei și moralei ?

2. Au făcut acest lucru din proprie inițiativă sau au fost sfătuiți de cineva și cu ce scop ?

Sunt convins că răspunsul la aceste întrebări îl va da viitorul nu prea îndepărtat.

Răsfoind vol. II al cărții lui Cicerone Ionițoiu „*Cartea de aur a rezistenței românești împotriva comunismului*”, nu am putut rezista tentației de a da publicității următoarea scrisoare deschisă :

Scrisoare deschisă dlui Constantin Ticu Dumitrescu

Citind volumul II al cărții domnului Cicerone Ionițoiu „*Cartea de aur a rezistenței românești împotriva comunismului*”, am rămas surprins de datele furnizate autorului pentru a vă face o scurtă prezentare biografică. Surprinderea este cauzată de faptul că datele respective diferă de cele prezentate de oameni care v-au cunoscut, precum și de contradicțiile apărute în unele afirmații ale dvs.

Din dorința de a se cunoaște adevărul și față de obligația morală pe care o aveți față de foștii deținuți politici, în fruntea căroră vremurile tulburi și nedrepte cu poporul român, au decis să vă aducă la poziția pe care doriți să o păstrați toată viața, asemenea înaintașilor comuniști și, pentru a se reinstala liniștea în interiorul AFDPR, aveți obligația să vă publicați în presă copiile după sentințele prin care ați fost condamnat, împreună cu biletele de punere în libertate, deoarece numai astfel se va cunoaște adevăratul dvs. trecut.

Fac precizarea că biletele de eliberare sunt absolut necesare întrucât în ele se menționează numărul sentinței care a fost executată, excluzând posibilitatea ca cei de rea credință să facă uz de niște sentințe anulate ca urmare a rejudecării proce-

selor. Dacă o parte din presă se lasă, probabil, intimidată, sau din alte motive refuză să publice ceea ce nu vă convine, să știți că o altă parte a presei, tace nu de frica dvs., ci pentru faptul că nu vă ia în seamă.

Eu consider că adevărul merită orice sacrificii pentru a fi scos la suprafață, motiv pentru care vă scriu aceste rânduri. Să știți că nici minciuna și nici amenințările nu mă sperie. După cum nu m-a impresionat nici afirmația din 5 iulie 1997, când mi-ați spus: „*Vrei să-ți pun dosarul în față?*”. Dar să trecem la unele afirmații dubioase prezentate dlui Cicerone Ionițoiu:

Afirmați că ați fost arestat de mai multe ori între anii 1945-1948. Este greu de dat crezare unei astfel de afirmații, deoarece în anii 1945-1946, Partidul Național Țărănesc era în legalitate, având chiar un ministru în guvern în persoana lui Emil Hațeganu, iar arestarea unor copii ce nu ajunseseră la majorat, este mai mult decât îndoielnică, de aceea sunt necesare probe și nu vorbe.

Afirmați că în 1949 ați fost arestat și condamnat la 3 ani și 6 luni, dar în dosarul personal de la ICF-Neamț, apare doar o condamnare de 2 ani și 6 luni în 1949 și una de 6 ani în 1959, pentru port ilegal de armă și de denigrare a URSS-ului.

În scrisoarea din 17.01.1997, adresată prietenilor ce vă susțin, afirmați că ați avut 2 ani de domiciliu obligatoriu, pedeapsă de care vorbește și dl Ionițoiu, dar trebuie precizată localitatea și confirmarea MAI (sau a fostei Securități).

În aceeași scrisoare, adresată prietenilor dvs., afirmați că în perioada comunistă ați avut 5 arestări: 1945, 1946, 1948, 1949-1953 și 1958-1964 și că ați fost condamnat în cele două procese din 1951 și 1959 la 26 de ani și 6 luni închisoare muncă silnică. Or, toți cei ce au trecut prin închisorile comuniste, știu că regim de muncă silnică se dă numai pentru condamnări ce depășesc 5 ani; or, prima condamnare a fost mai mică de 5 ani. Să fi făcut dl Constantin Ticu Dumitrescu excepție de la Codul Penal, sau dvs. confundați munca depusă în închisoare cu pedeapsa de regim de muncă silnică? După cum

se susține într-un articol apărut în săptămânalul „România Mare” nr. 406/24.04.1998, dvs. ați avut o condamnare pentru deținere ilegală de armă pentru care este greu de presupus să fi primit o condamnare de 23 de ani muncă silnică și să fi rămas definitivă, fapt ce poate fi ușor demonstrat prin biletul de eliberare, anexat la sentința de condamnare. În scrisoarea adresată prietenilor dvs., faceți următoarea afirmație: „*Practic am intrat la 22 ani și am ieșit din vâltoare la 36 de ani*”. Din această afirmație rezultă că ați intrat în vâltoare în 1950 și ați ieșit din ea în 1964, sau mai exact după datele ce le cunosc, de la 10.12.1949 până la 11.04.1964.

De aceea mă socot îndreptățit să vă întreb: Cum rămâne cu arestările din 1945 până în decembrie 1949? Obiceiul dvs. de a vă lăuda și minți pentru a vă face popularitate, nu mai dă rezultatele scontate. În sprijinul acestei afirmații mai reproduc câteva fraze din scrisoarea sus-amintită: „Ceea ce reprezintă însă mândria mea, este faptul că am fost în anchetele Securității bătut bestial și torturat o perioadă atât de lungă cum nu știu câți au mai fost, 1949-1951, 1958-1959, ca să nu mai amintesc de cele două luni din 1948 și o lună în 1963. Și cu toate acestea Ticu Dumitrescu a rezistat, nu și-a denunțat măcar un singur om, n-a recunoscut nici acuzațiile și nici scenariile Securității.

Credeți că a fost ușor, că a fost puțin ... (sublinierea aparține autorului, fiind făcută în scrisoare) ...sau câți dintre dvs. ați scris pe declarații ...Refuz să semnez!”

Dacă aceste afirmații constituie o mândrie pentru dl Constantin Ticu Dumitrescu, eu cred că această scrisoare de 12 pagini, nu trebuie să se piardă, deoarece ar interesa nu numai pe istorici, dar și pe alți oameni de știință. Dacă doriți dle Constantin Ticu Dumitrescu să rămâneți neapărat în istorie, vă recomand să o dați publicității chiar dvs., pentru a nu o face altcineva.

Ar fi un act de curaj din partea dlui Constantin Ticu Dumitrescu, precum și o nouă ocazie de a vă face cunoscut.

Întrucât doresc să vă mai pun o întrebare, consider necesar

să mai reproduc câteva rânduri din scrisoarea dvs. mai sus amintită.

„Desfid pe oricine dintre detractorii mei, care au pus în discuție dârzenia, rezistența și suferința mea din anii de anchetă și de temniță, sau consecvența mea morală și politică de după eliberare...” (sublinierea aparține tot autorului) și acum întrebarea:

Cum se face, dle Constantin Ticu Dumitrescu că la Filiala AFDP Neamț sunteți prieten și susțineți tocmai pe cei care prin faptele lor au dovedit că nu au nimic comun cu morala și pe care doriți cu orice preț să-i puneți în fruntea filialei?

Cum se împacă consecvența morală cu folosirea de către oamenii dvs. a minciunii cu scopul de a dezinforma mulțimea spre a vă face capital politic? Spre exemplu, dl. Alex. Lăzărescu, prietenul dvs., pe care l-ați numit în mod abuziv președinte al Filialei Neamț, cu scopul de a produce dezbinări în Asociație, arată de la distanță o hârtie, fără a permite să fie citită, afirmând că este o scrisoare a dlui Ion Diaconescu prin care vă recunoaște și vă susține ca președinte AFDPR. Oare consecvența morală exclude orice sentiment de rușine, fiindu-i permis orice? Nu vă dați seama că folosindu-vă de oameni compromiși, având o morală mai mult decât îndoielnică, cu apucături asemenea infractorilor de drept comun, nu faceți decât să compromiteți AFDPR-ul?

Neculai POPA

Această scrisoare a apărut numai de ziarul *Oglanda*, de data aceasta *Dreptatea* refuzând să o publice, asemenea ziarelor de mare tiraj (România Liberă, Ziua, Adevărul, Evenimentul), care niciodată nu au publicat articole ce nu i-ar fi convenit lui Constantin Ticu Dumitrescu. Dar pentru a nu fi acuzat că fac afirmații fără acoperire, redau această scrisoare trimisă de Constantin Ticu Dumitrescu lui Alexandru Lăzărescu, care la Asociație a ajuns fără xerocopiile menționate în ea.